

ACESTE JURĂMINTE GOALE

LEXI RYAN

Traducere din limba engleză de
SIMONA ȘTEFANA STOICA

LEDA EDGE

CAPITOLUL I

UMBRE RECI ÎMI ÎNVĂLUIE PIELEA TRANSPIRATĂ, MĂ ÎNTÂMPINĂ, mă ascund. Aș putea să mă scald în întuneric – să mă întind fericită sub stele și să las aerul nopții să-mi destindă mușchii încordați, suprasolicitați –, dar nu voi risipi noaptea pe odihnă sau pe o plăcere trecătoare. Acestea sunt orele spionilor și hoților. Sunt orele *mele*.

Strecor două agrafe de păr în încuietore, degetele mele uscate, bătătorite, dansând deasupra lor precum corzile unei viole¹. E o melodie pe care am repetat-o de o mie de ori, un imn pe care l-am cântat în cele mai disperate momente ale mele. Mai bine să te rogi pentru degete iscusite, umbre și camuflaj, decât vechilor zei. Mai bine să furi, decât să mori de foame.

Braștele orăcăie în depărtare, iar corul lor aproape că ascunde clicul satisfăcător al încuietorii, anunțând deschiderea ușii servitorilor din conacul lui Creighton Gorst.

¹ Instrument muzical cu coarde, asemănător cu vioara, însă mai mare și care emite sunete mai grave, fiind acordat cu o cvintă mai jos (n. tr.).

În seara asta, Gorst are treburi în altă parte. M-am asigurat de acest lucru. Chiar și așa, cercetez împrejurimile în căutarea unui indiciu care ar demasca prezența lui sau a personalului său. Majoritatea celor bogați au mereu gărzi la datorie, dar câțiva – precum Gorst – sunt atât de paranoici, încât nu au încredere nici măcar în cei din cercul lor intim să rămână singuri în apropierea seifurilor. De câteva luni aștept o astfel de oportunitate. O astfel de noapte.

Cobor tiptil scara de piatră în pivniță. Temperatura scade cu fiecare pas, dar pielea îmi este încinsă de la adrenalina și după escaladarea zidurilor proprietății, întâmpinând cu bucurie răcoarea care îmi mângâie pielea.

La baza scărilor, o piatră-luminoasă îmi simte mișcările și se aprinde, luminând slab podeaua. O dezactivez cu o lovitură de cuțit, o tăietură adâncă de-a lungul centrului său moale, iar încăperea este învăluită într-un întuneric atât de adânc, încât cu greu îmi mai disting propria mână întinsă în față. *Bun!* Oricum mă simt mai în largul meu pășind în întuneric.

Urmând cu mâinile pereții ce alcătuiesc pivnița, ajung la oțelul rece al ușii seifului. O examinez orbește cu vârfurile degetelor – trei încuietori, dar niciuna prea complexă. Cedează în fața lamei și a acelor mele. În mai puțin de cinci minute, ușa este deschisă și simt deja cum ușurarea îmi destinde mușchii. Vom achita plata pe această lună, iar Madame Vivias nu va putea să aplice mai multe sancțiuni.

Zâmbetul meu triumfător pălește brusc atunci când întrezăresc simbolurile gravate pe prag. Și, uite-așa, adrenalina izbânzii mele se diminuează fulgerător de repede.

Seiful lui Gorst este protejat de rune.

Trebuia să mă aștept la asta.

Un om bogat, suficient de paranoic pentru a renunța la străjeri, ar ajunge foarte repede un om sărac dacă nu ar folosi puțină magie ca să-și protejeze averea.

Misiunea din această seară e periculoasă și nu pot risca să uit asta nici măcar o clipă. Fur doar de la cei care au mai mult decât au nevoie, dar odată cu bogăția vine și puterea – puterea de a-i executa pe hoții ca mine, dacă suntem prinși.

Ocolesc marcajele și scot un vierme-stea din tolbă. Îmi alunecă între degete, cu pielea sa mătăsoasă și umedă, însă îl ghidez spre încheietura mâinii, tresărind când se agață. În timp ce îmi fură un firicel de sânge din vene, pielea îi licărește, luminând podeaua din fața mea. Faptul că rămân fără adăpostul întunerului nu-mi e nici pe departe pe plac, dar trebuie să văd simbolurile. Ghemuită, trasez conturul fiecărei linii și curbe, confirmându-le forma și intenția. *Magie ingenioasă, într-adevăr!*

Aceste rune nu m-ar ține departe de seif. M-ar lăsa să intru și m-ar închide acolo, transformându-mă într-un prizonier până când stăpânul conacului s-ar ocupa de mine. Un hoț obișnuit, instruit numai în rune de protecție, ar putea face greșeala de a crede că simbolurile au fost greșit trasate când a trecut de ele. Un hoț obișnuit s-ar trezi închis înăuntru. Bine că sunt orice altceva, dar nu obișnuită.

Îmi scotocesc mintea în căutarea unei contravăraji potrivite. Nu sunt mag. Poate că mi-aș dori să fiu, dacă soarta mi-ar fi fost diferită și zilele nu mi-ar fi fost atât de ocupate să frec podelele și să fac curățenie după verișoarele mele răsfățate. Nu am nici timp, nici bani pe care să-i dau pe instruire, așa că nu voi fi niciodată în măsură să invoc magie din vârful degetelor cu vrăji, poțiuni și ritualuri. Noroc că am un prieten care m-a învățat tot ce poate. Noroc că știu cum să ies din acest seif, după ce voi fi luat ceea ce-mi trebuie.

Îmi scot pumnalul de la brâu și îmi mușc obrazul când îmi trec lama peste palma mâinii unde nu se află viermele-stea. Durerea ascuțită îmi face capul să se învâртеjească și îmi alungă orice gând din minte. Mă clatin preț de câteva clipe, prea multe, cred, iar trupul mă imploră să cedez în fața tihnei promise de inconștientă.

Respiră, Abriella! Trebuie să respiri! Nu poți da la schimb oxigenul pentru curaj.

Amintirea vocii mamei mele mă îndeamnă să trag aer în plă-mâni. Ce-i cu mine în seara asta? De obicei, nu sunt atât de sensibilă când vine vorba de sânge sau de durere. Însă, după ce am lucrat toată ziua fără pauză, sunt epuizată și înfometată. Deshidratată.

Nu prea mai am timp.

Îmi cufund degetul în sângele care îmi umple palma și desenez cu grijă runele de contravrajă deasupra celor gravate în piatră, apoi îmi șterg palma însângărată de pantaloni și îmi studiez cu atenție munca înainte de a mă ridica.

Nu-mi îngădui să-mi țin respirația când pășesc peste prag, trecând imediat de simboluri, în fiecare direcție, pentru a mă asigura că runele mele au efect. Când intru în seif, îndrept lumina de la viermele-stea de-a lungului spațiului și scot un sus-pin adânc.

Seiful lui Creighton Gorst este mai mare decât dormitorul meu. Pereții sunt ticsiți cu rafturi pline cu săculețe doldora de monede raqoni și cu bijuterii și arme scânteietoare. Mă furnică mâinile să iau cât de mult pot duce, dar îmi stăpânesc impulsul. Dacă îi voi permite disperării să preia controlul, el va ști că cineva a fost aici. Poate că oricum va afla. Poate că subestimez abilitatea bețivului de a ține socoteala averii acumulate prin îndeletniciri ale plăcerii și trupului, dar, dacă am noroc, nu va afla niciodată că cineva i-a compromis runele.

Știam că Gorst e bogat, dar nu mă așteptam la asemenea bogății. Prostituția și băutura îi fac pe oameni înstăriți, dar *atât* de înstăriți? Cercetez rafturile și, condusă de instinct, întind mâna către singura explicație. Îmi las degetele să zăbovească deasupra unui teanc de contracte de viață, dar mă trag repede înapoi când simt căldura magică radiind din ele.

Dacă aș fi avut o viață diferită, mi-aș fi dorit din tot sufletul să devin un mag puternic numai pentru astfel de contracte. Aș dezlega magia care leagă aceste vieți de oameni răi precum Gorst. Mi-aș aduna puterile și aș elibera cât de multe fete aș putea înainte să fiu prinsă și executată. Chiar dacă știu că nu posed abilitatea de a destrăma magia tănuită în aceste documente, tot ce pot face este să le las acolo unde sunt. Totul înăuntrul meu țipă că ar trebui cel puțin să *încerc*.

Nu le poți salva.

Mă forțez să mă îndepărtez. Alegând un raft înșesat, unde lipsa unui săculeț cu monede ar putea trece neobservată, mă uit cu atenție după însemne. Niciunul. Poate că Gorst ar trebui să mă plătească pentru a-l învăța cum să-și păzească realmente comoara. Ridic un singur săculeț și arunc un ochi înăuntru ca să-i verific conținutul – mai mult decât suficienți raioni pentru plata noastră. Poate suficienți și pentru luna viitoare.

Atâtea bogății are! Oare chiar va observa dacă iau mai mult?

Studiez din nou rafturile și aleg cu grijă încă două săculețe ascunse în spatele grămezilor neorganizate de comori. Știam că Gorst e un tip josnic, însă oamenii din Fairscape dobândesc o astfel de avere doar dacă fac afaceri cu zâne. Iar odată cu înțelegerea acestui lucru, toate contractele magice din seif capătă un nou înțeles. E destul de rău că îi poate face pe acei oameni să-i îndeplinească ordinele murdare, destul de rău că își vor petrece viețile plătind o datorie imposibil de achitat,

dar dacă Gorst se află în cârdășie cu făpturile fermecate, îi trimite pe oameni într-un alt tărâm pentru a-și petrece viețile ca sclavi. *Sau mai rău.*

Sunt trei teancuri de contracte. Nu pot risca să le ating, dar mă uit la fiecare grămadă în parte. Într-o zi, îmi voi cumpăra libertatea și, odată ce sora mea nu se va mai baza pe mine, mă voi întoarce aici. Într-o zi, voi găsi o cale.

Privirea mi se oprește pe teancul cel mai apropiat de ușa seifului și pe numele înscris deasupra. Îl recitesc, alături de data la care plata va fi complet achitată. O dată. De două ori. De trei ori. Pieptul mi se strânge tot mai mult, de fiecare dată. Nu cred în vechii zei, dar trimit oricum o rugăciune la vederea aceluiași nume și a acelei semnături, mângăleala unui copil. La vederea datei de mâine evidențiate cu o linie subțire din propriul ei sânge.

Pași răsună deasupra capului meu și aud bubuitul cizmelor bărbaților, apoi o voce adâncă. Nu-i pot distinge cuvintele de aici, de jos, dar nu trebuie să înțeleg ce spune pentru a ști că trebuie să fug.

Tolba îmi este îngreunată de bunurile furate și o agăț într-o parte, astfel încât să nu zăngănească lipită de șold, apoi o tulesc din seif. Înălătur viermele-stea de pe încheietură și găfâi când mi se împotrivesc, încercând să obțină mai mult sânge.

— Răbdare! șoptesc, îndrumându-l spre podea.

Târâtoarea șerpuiește peste prag, lingându-mi sângele cu limba sa micuță.

Și mai mulți pași răsună deasupra. Apoi râsete și clinchete de pahare. Nu e singur, dar, dacă am noroc, toți cei de sus vor fi prea beți pentru a mă observa cum mă strecor afară.

— Mai repede, mai repede! îi șoptesc viermelui-stea.

Trebuie să închid seiful, însă dacă îmi las sângele în urmă, Gorst va ști că cineva a fost aici. Sau mai rău – va duce o mostră unui mag, care îl va îndruma înapoi la mine. Nu-mi pot asuma un astfel de risc.

Vocile se aud tot mai aproape, urmate de pași pe trepte.

Nu am de ales. Smulg viermele-stea de la festinul său sân-geros și îl strecor în tolba, stropesc pietrele cu apă din ploscă, apoi închid iute ușa seifului.

— Voi lua o sticlă nouă! strigă Gorst din capul scărilor de la pivniță.

Cunosc prea bine vocea aia. Obişnuiam să-i curăț bordelul. I-am șters podelele și i-am spălat toaletele până acum o lună, când a încercat să mă forțeze să lucrez pentru el într-o manieră complet diferită.

Mi-am petrecut ultimii nouă ani trăind după două reguli: nu fur de la cei care-mi oferă o muncă cinstită și nu lucrez pentru cei care fură de la mine. În noaptea aceea, am adăugat o nouă regulă pe listă: nu lucrez pentru cei care încearcă să mă șantajeze să mă prostituez.

Fiecare târșăit al cizmelor sale îl aduce tot mai aproape, dar îmi mențin mișcările line și ferme.

Zăvorăsc o încuietoare. *Clic.*

Târș, târș.

A doua încuietoare. *Clic.*

Târș, târș.

A treia...

— Ce naiba?

Clic.

— Pietrele astea luminoase nu-s bune de nimic! mormăie el de la baza scărilor.

Îmi transform respirația într-o șoaptă mută și mă lipesc de perete, acolo unde întunericul este cel mai adânc.

— Vii sau nu? întrebă o voce feminină din capul scărilor, chicotind. Am găsit cealaltă sticlă, Creighton. Haide!

— Vin.

Îi număr pașii pe măsură ce urcă și mă apropiez lent de trepte, în timp ce el se împiedică în drum spre partea de sus a scării. E beat. Poate că norocul e de partea mea în seara asta.

Ascultând cu atenție, le urmăresc înaintarea prin conac până când niciun zgomot nu mai răzbate în aripa servitorilor aflată deasupra mea și toate sunetele vin din partea din față a casei. Nu pot risca să deschid din nou seiful pentru a-mi îndepărta restul de sânge. Nu în seara asta.

Urc tiptil scărilor, într-o tăcere deplină, urmând în sens invers pașii care m-au adus aici.

Nu sunt conștientă de forța tensiunii care-mi încordează mușchii până nu ies din casă, senzația părăsindu-mă în grabă. Apoi, sub cerul răcoros al nopții, sunt lovită de un val de epuizare. Nu mă voi opri acum, dar m-am forțat prea tare în ultima săptămână, iar trupul meu resimte tot efortul depus; nu-l mai pot ignora, nu pentru mult timp.

Am nevoie de somn. De mâncare. Și mai târziu, în zori, poate chiar de câteva minute în care să uit de toate și să-l privesc pe Sebastian antrenându-se în curtea din spate a lui Madame Vivias. Asta ar putea fi mai bine decât somnul *sau* mâncarea.

Gândul, o străfulgerare de adrenalină care îmi străbate tot trupul, mă împinge să-mi termin misiunea. Umbrele mă ghidează în afara conacului – o cărare șerpuitoare în jurul copacilor și arbuștilor, ferindu-mă de lumina lunii de parcă totul ar fi un joc.

Porțile din față sunt larg deschise și, deși mușchii mei oboșiți mă imploră să aleg calea de scăpare facilă, nu-mi pot asuma un astfel de risc. Îmi scot frânghia din tolbă și o arunc peste zidul periferic al proprietății lui Gorst. Fibrele îmi mușcă mâinile bătătorite, iar brațele-mi protestează la fiecare mișcare, trăgându-mi trupul spre vârful.

Sar de cealaltă parte, aterizând cu ajutorul genunchilor mei moi. Datorită faptului că nu mă răneam niciodată când saream din copaci și de pe acoperișuri, sora mea spune că sunt ca o pisică. Personal, consider că mă asemăn mai degrabă cu o umbră – ascunsă, aproape invizibilă și mai utilă decât lasă de înțeles aparențele. Nu că alții s-ar sinchisi să observe.

Sunt la zece minute distanță de mers pe jos de casă și aproape că șchiopătez sub greutatea bunurilor furate. Ar fi atât de ușor să-i înmânez lui Madame Vivias ceea ce i se cuvine, să mă arunc în pat și să dorm douăsprezece ore la rând!

Dar nu pot. Nu după ce am văzut pe ultimul teanc de contracte.

Cu spatele întors spre casă, mă îndrept spre capătul aleii, pe lângă magazinul de rochii la care lucrează sora mea, Jas. După ce trec de colțul cârciumii lui Gorst și prin spatele unui coș de gunoi dând pe dinafară, mă strecor pe lângă intrarea către „locuințele familiale” ale orașului. Ce glumă bună! Clădirea de patru etaje are douăsprezece locuințe cu două camere, o baie și o bucătărie la comun pe fiecare etaj. Reprezintă un adăpost, ceva mai bun decât au mulți alții, dar după ce am văzut proprietatea lui Gorst, nedreptatea mă dezgustă.

Ușa prietenei mele Nik este întredeschisă, iar dinăuntru răsună suspine, hohote sfâșietoare de plâns. Prin deschizătură, o văd pe fiica ei, Fawn¹, ghemuită la perete, legănându-se,

¹ În traducere liberă, *căprioară* (n. tr.).

cu umerii tremurând. Fawn are aceeași piele și aceleași bucle întunecate ca mama ei. Cândva, Nik mi-a spus că totul s-a schimbat pentru ea odată cu nașterea fiicei sale – că din acel moment, tot ceea ce-a mai contat a fost să devină cea mai bună mamă care putea fi, chiar dacă însemna încălcarea unor limite pe care nu și-ar dori niciodată ca propria fiică să le încalce.

Împing ușa ca să intru și Fawn tresare.

— Șșș! Sunt doar eu, micuțo, șoptesc, lăsându-mă pe vine. Unde-i mama ta?

Înalță capul, iar lacrimile îi alunecă pe obraji. Suspinele îi devin din ce în ce mai puternice, mai intense, tot corpul îi tremură și se clatină ca și cum ar încerca să stea nemișcată în timp ce înfruntă rafalele unei furtuni invizibile.

— Nu mai am timp, spune Fawn.

Nu întreb la ce se referă. Știu deja. Aud pași și mă întorc să o văd pe Nik în spatele meu, cu brațele încrucișate, cu groaza umbrindu-i trăsăturile.

— A făcut-o pentru a mă salva, zice Nik cu vocea răgușită, de parcă ar fi plâns, dar și-ar fi înăbușit suspinele doar prin puterea voinței. A luat bani de la Gorst ca să-mi cumpere medicamente de la vindecător.

— Erai pe moarte, explică Fawn, ștergându-și furioasă lacrimile înainte să se uite la mine. Nu am avut de ales.

— Ai avut. Ar fi trebuit să-mi spui. Nu te-aș fi lăsat să semnezi acel contract.

Mă întind spre prietena mea și o strâng tare de mână. Problema cu disperarea este că ne fură alegerea corectă din lista de opțiuni. Nik știe asta la fel de bine ca oricine.

— Mă voi duce eu în locul tău, Fawny. Ai înțeles? spune Nik.

Întrezăresc o hotărâre nețarmurită în expresia prietenei mele, una care-mi frânge inima.

— Și ce se va întâmpla cu mine? întreabă Fawn.

Mi-aș dori să nu fie suficient de mare pentru a înțelege că, luându-i locul, mama ei ar fi condamnat-o la o soartă care ar putea fi mult mai rea. Nimeni în Fairscape nu vrea o gură în plus de hrănit. Singurele persoane care își pot permite acte de caritate sunt cele prea zgârcite ca să-și bată capul cu astfel de gesturi de binefacere.

— O poți lua tu, Brie? întreabă Nik. Știi că nu te-aș ruga dacă aș avea de ales. Ia-o!

Clatin din cap. Vreau să le ajut, dar dacă Madame Vivias ar găsi-o pe Fawn trăind cu noi în pivniță, vor exista consecințe oribile – și nu doar pentru Jas și pentru mine. Ci și pentru Fawn.

— Trebuie să fie altcineva.

— Nu mai e nimeni altcineva și o știi și tu, spune Nik, dar cuvintele-i nu sunt încărcate de reproș sau de amărăciune, ci doar de resemnare.

— Cât datorează?

Nik tresare și privește în altă parte.

— Prea mult.

— Cât. De. Mult?

— Opt mii de raqoni.

Numărul mă înfioară. Asta înseamnă plata pe două luni către Madame Vivias, inclusiv toate „penalitățile” aferente. Nu știu cât am luat din seiful lui Gorst în seara asta, dar sunt șanse mari să am destule monede în tolbă ca să acopăr întreaga sumă.

Fawn mă privește cu ochii aceia mari după care a fost numită, implorându-mă să o salvez. Dacă nu le ajut, va fi sfârșitul vieții lui Nik și, posibil, sfârșitul vieții lui Fawn. În cel mai bun caz, Fawn va ajunge slujnica unei nobile bogate. Iar în cel mai rău? Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la un asemenea scenariu.

Nik și-a dorit o viață mai bună pentru fiica ei. O șansă de a fi mai bună, de a avea ceva mai bun. Dacă întârzii cu această plată către Madame V, știi deja ce mă așteaptă. Datoria noastră e prea mare, viețile noastre sunt prea înlănțuite de vrăjitoarea cu care ne-am pricopsit după moartea unchiului Devlin. Conținutul acestei tolbe nu ne poate salva pe mine și pe Jas, dar le poate salva pe Fawn și pe Nik.

Îmi strecor mâna înăuntru și scot două săculețe.

— Uite!

Ochii lui Nik se măresc.

— De unde le-ai luat?

— Nu contează. Ia-le!

Cu ochii larg deschiși și gura căscată, Nik se uită pieziș în săculețe înainte de a clătina din cap.

— Brie, nu poți.

— Pot, și o voi face.

Nik mă privește îndelung, iar în ochii ei văd disperarea lup-tându-se cu frica pentru mine. În cele din urmă, mă trage în brațele sale și mă strânge cu putere la piept.

— Te voi răsplăti. Într-o zi. Cumva. Jur!

— Nu-mi datorezi nimic.

Mă retrag din îmbrățișare, nerăbdătoare să ajung acasă și să mă spăl. Disperată să dorm.

— Ai fi făcut același lucru pentru mine și Jas, dacă ai fi putut.

Ochii i se umplu de lacrimi și urmăresc cum una îi curge în jos pe obraz, stricându-i machiajul pe măsură ce alunecă. Recunoștința este înlocuită de îngrijorare când îmi observă mâna însângerată.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi strâng mâna în pumn pentru a-mi ascunde palma tăiată.

— Nu-i nimic. Doar o tăietură.

— Doar o tăietură? E o infecție iminentă, spune Nik, dând din cap spre dormitorul ei. Vino cu mine! Te pot ajuta.

Conștientă că dacă vreau să plec, o înfruntare ar fi inevitabilă, o urmez în camera micuță, mobilată doar cu un șifonier șubred și patul pe care îl împarte cu fiica ei. Mă așez pe marginea acestuia și o urmăresc cum închide ușa în urma noastră și adună cele necesare.

Îngenunchează în fața mea și îmi dă cu o alifie de-a lungul tăieturii.

— Ai căpătat asta când ai obținut banii ăia.

Nu e o întrebare, așa că nu mă complic cu o minciună.

— Ești bine?

Încerc să rămân nemișcată cât alifia îmi pătrunde în piele. Carnea mă mănâncă unde se unește la loc.

— Da. Am nevoie doar de ceva de mâncare și de un pui de somn.

Ochi întunecați și neîncrezători fulgeră spre ai mei.

— Un *pui de somn*? Brie, ești atât de extenuată, încât cred că doar o comă te-ar mai înviora.

Râd – sau încerc să o fac. Sună mai mult ca un scâncet jalnic. *Atât de obosită!*

— O altă plată datorată mătușii tale?

— Mâine.

Înghit în sec, cu noduri, la acest gând.

Am șaptesprezece ani, dar sunt legată magic de un contract care, în acest ritm, mă va ține îndatorată lui Madame Vivias pentru tot restul vieții mele. Când eu și sora mea am semnat, angajându-ne în servitute în urmă cu nouă ani, unchiul Devlin tocmai murise, iar mama ne abandonase. Plățile cerute atunci de Madame V păreau rezonabile – și o alternativă mult mai

bună decât soarta incertă a unui orfan –, dar eram fete care nu înțelegeau lucruri precum dobândă compusă sau capcana vicleană a penalităților ei. Așa cum nici Fawn nu a înțeles cu adevărat contractul pe care l-a semnat cu Gorst.

— Și mulțumită nouă, spune Nik, întinzând mâna după tifon, iar nu vei avea bani.

— A meritat, șoptesc.

Nik își închide strâns ochii.

— Lumea asta este atât de dată peste cap!

Fawn nu ne poate auzi decât dacă ascultă la ușă, dar Nik își coboară oricum vocea.

— Am un prieten care ți-ar putea da de muncă.

Mă încrunt.

— Ce fel de muncă?

Nu există niciuna care îmi poate obține banii de care am nevoie. Niciuna cu excepția...

— Dacă voi face asta, la fel de bine aș putea lucra pentru Creighton Gorst.

— Creighton ți-ar lua jumătate din câștiguri.

Nik îmi bandajează mâna și afixează un zâmbet trist.

— Sunt zâne care plătesc o mică avere pentru compania unei ființe umane frumoase și chiar mai mult dacă te vei Lega de ele. Mult mai mult decât poate oferi Creighton.

— Zâne?

Clatin din cap. Aș prefera să am de-a face cu clienții lui Creighton, cu mâini alunecoase, decât să mă ofer unei zâne. Poporul meu obișnuia să creadă că făpturile fermecate sunt apărătorii noștri. Înainte să despice bolta cerească și să deschidă portalurile, zânele ne vizitau la amurg, în formele lor spirituale – doar o umbră sau o siluetă neclară ascunsă printre copaci, o fantasmă care arăta precum ceva însuflețit.

Poporul meu le-a numit îngerii. Oamenii îngenuncheau și se rugau îngerilor să rămână aproape, să-i protejeze, să vegheze asupra copiilor bolnavi. Dar când portalurile s-au deschis și îngerii au sosit în sfârșit aici, nu ne-au protejat deloc.

Pentru că zânele nu sunt îngerii. Sunt demoni și au venit să ne asuprească, să ne fure bebelușii, să ne înrobească și să ne folosească drept animalele lor de prăsilă. Au păcălit mii de ființe umane să-și treacă numele pe contracte, convingându-le să-și jertfească viețile pentru a lupta în războaiele lor. Abia când s-au unit Cei Șapte Magici din Elora, cei mai puternici șapte magi din această lume, am reușit să păzim portalurile împotriva lor. Acum pot lua viața unei ființe umane doar dacă este cumpărată la un preț corect sau oferită de bunăvoie – o protecție magică spulberată cu ușurință de zânele viclene prin făurirea a o sută de soluții. În realitate, această garanție fermecată îi protejează doar pe cei bogați și puternici.

„Mai bine decât nimic”, glăsuiesc toți cei care îi susțin pe Cei Șapte. „Este un început.”

Sau mai rău:

„Dacă ființele umane nu vor să le fie vândute zânelor, nu ar trebui să strângă atât de multe datorii.”

— De ce ar plăti, când pot, pur și simplu, să le vrăjească pe femei să le ofere orice vor? o întreb pe Nik.

— Vorbește în șoaptă!

Își întinde gâtul ca să verifice dacă ușa din spatele ei rămâne închisă.

— Nu tot ce auzi despre ele este adevărat. Iar prietenul meu poate...

— Nici nu se pune problema. Voi găsi o altă cale.

De un lucru sunt sigură: nu voi avea niciodată încredere în zâne.

— Mă îngrijorezi, spune Nik. În lumea asta, singura putere pe care o avem e autonomia noastră. Să nu permiți nimănui să te încolțească! Să nu-i permiți disperării să ia decizii în numele tău!

Așa cum a luat în numele lui Fawn.

— Nu o voi face, promit!

Dar cuvintele par deșarte, de parcă vocea mea știe deja că rostesc o minciună.

Muncesc tot timpul și fur cât pot fără să fiu prinsă, dar tot degeaba.

Chiar dacă aș fi de acord să-mi vând trupul – și nu sunt –, nu vreau să am nimic de-a face cu zânele. Nu-mi pasă cât de mulți bani oferă. Există lucruri mai importante în viață decât banii. Lucruri chiar mai importante decât libertatea – cum ar fi să ai grijă de cele două fetițe ale tale și să nu le abandonezi, astfel încât să poți fugi împreună cu iubitul tău, o făptură fermecată.

— Te aud, fato! spune Madame Vivias de îndată ce mâna îmi atinge clanța de la subsol.

Închid strâns ochii. Ar fi trebuit să intru pe ușa pivniței. E trecut de miezul nopții și, indiferent ce sarcină intenționează să-mi dea, sunt complet lipsită de energie. Coborându-mi capul, mă întorc spre ea și o întâmpin cu o scurtă reverență.

— Bună seara, mătușă V!

— Bună seara! Mâine este lună plină.

— Da, Madame.

— Ai banii mei?

Privirea îmi rămâne ațintită asupra mâinii sprijinite de sold – un inel scânteietor îi împodobește fiecare deget. Oricare dintre acele bijuterii ar putea acoperi plata aferentă lunii. Nu-mi ridic capul. Nu-i voi da satisfacția să-mi vadă frica din privire.

— Îi voi avea mâine, Madame.

Rămâne atât de mult timp tăcută, încât îndrăznesc să-mi ridic privirea și să o întâlnesc pe-a ei. Își aranjează bijuteriile sclipitoare care îi atârnă de gât și se încruntă în direcția mea.

— Dacă nu îi ai azi, care sunt șansele să îi ai mâine?

Nu foarte mari. Dar până nu va fi oficial prea târziu, nu voi recunoaște acest lucru. De fiecare dată când nu avem bani, contractul ni se prelungește, iar plata ni se mărește. E un cerc vicios din care, aparent, nu putem scăpa.

— Mâine îți vei primi banii, Madame.

— Abriella!

Strigătul strident vine de pe scări și trebuie să-mi stăpânesc instinctul de a tresări la vocea verișoarei mele Cassia.

— Rochiile mele trebuie spălate!

— Ai rochii curate în camera ta, spun. Le-am călcat în această dimineață.

— Niciuna dintre alea nu va fi îndeajuns de bună. Nu am nimic de îmbrăcat la cina de mâine-seară!

— Camera mea trebuie să fie curățată, adaugă Stella, sora ei, pentru că ferească zeii să îndeplinesc mai multe sarcini pentru o verișoară răsfățată decât pentru cealaltă! Ultima oară când a făcut-o, abia dacă a petrecut ceva timp acolo și a început să fie cam murdară!

Madame V arcuiește o sprânceană și se întoarce spre mine.

— Le-ai auzit, fato. Treci la treabă!

Somnul va trebui să mai aștepte câteva ore. Îmi trag umerii în spate și mă răsucesc spre camerele verișoarelor mele.